

„Danfkeren“

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-
BLAD FOR DET DANSKE FOLK
I AMERIKA.
udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danfkeren“ udkommer Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00
Bladet betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adresserandring etc.
med Undtagelse af Bidrag til Bladets
Indhold adresseres:

DANISH LUT. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold —
Korrespondancer, Afsendinger og andre
Artikler — sendes til Dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second
class matter.

Advertising rates made known upon
application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages
regelmæssigt, bedes man klage til det
stedlige Postkontor. Skulde dette ikke
nåske, bedes man henvende sig til
„Danfkeren“'s Kontor.

Naar Læsere henvender sig til Folk,
som avorterer i Bladet, enten for at
købe hos dem eller for at få Oplysning
om det avorterende, bedes de altid om-
tale, at de saa Avertissementet i dette
Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Onsdag den 13. August 1913.

Vejt. J. Marfusjen, Wisner,
Nebr., meddeler os, at han tors-
dag den 7. ds. ledigede sin Quirtu
til Edward, Nebr., hvor hun skulde
indlægges paa Hospital for at un-
dergaa en Operation. Hun beder om
Krosfejendes Bøjsen, at hun maa
være tro i Liv og Død.

Indflydelse af Kvindens Stem-
meret har vi set i en mindre Vo,
Carpentersville, i Illinois. Der
blev formelig faldet 172 imod og 155
Stemmer for Saloon. Ved to tid-
ligere Valg har de „Lørrer“ vandt
med en Stemme. Nu, efter at
Kvinden har faaet Stemmeret i
Illinois, vandt de med 17 Stem-
mer. 150 Kvinder stemte, og man
mener Totredobbel af disse stemte
med Saloonen. Det har sin Grund,
om Saloonementet er imod, at
der gives Kvinden Stemmeret.

Kongressmand Hobson er en af
Landets kraftigste Støtter imod
Kong Alfahol. Han sagde i et
Emworth-Møde i Lincoln, Nebr.,
Onsdag i sidste Uge bl. a.: „Naar
Drenge, der nu frekventerer Spi-
stolen, naar 25 eller 30 Mars-Alde-
ren, saa vil Sikkertrafikken i Uni-
ted States have faaet sit Dødsstød.
Hobson har nemlig foreslået Kong-
ressen et Forslag, der vil ændre
den Konstitution derhen, at Tilvir-
kning for Salg og Indførsel for
Salg af alkoholiske Drikke for-
bødes i hele Landet.“

Varnetro. „Det gaar vel an med
Varnetro“, sagde Georgs Motier,
som i Selstas med ham, for hvem
han var den afslagne Moders Sted,
der kommen at besøge sin Moder,
der havde ligget syg i længere Tid.
„Sun har saa mange, som puser
om hende, hvor hun ligger.“ Sun
havde nemlig to voksne Døtre hjem-
me og desuden en tredje Datter,
som boede i Nærheden. „Men hvor-
ledes skulde det gaa med mig, om
jeg kom til at ligge saa længe? Jeg
minde ingen, som skulde fun-
ne på mig.“ — Heril gemte de
den lille femårige Pige med megen
Trodsardighed i Stemmen: „Naar
Moder ingen, som påser hende,
saa lader Gud nok heller ikke Moder
Hjerte.“ Det var Varnetro.

Dansk i Statens Stoler. Under-
visning i Dansk blev givet i en
Randskole ved Sandstone, Minn.,
sidste Vinter og næste Vinter vil
der blive undervist i to. En dansk
Lærerinde derhede var nemlig an-
søgt Skoleinspektør om at faa Lov at
undervise i Dansk, og det blev hende
tilsluttet, andre kunde søge Eksam-
plet, og Korst, Dansk eller Svensk
ville blive undervist i mange Rands-
skoler. Det er Dr. J. N. Kenner,
der har været ude og talt for Sa-
gen, der har faaet Rede herpaa. Han
har besøgt flere Lærere, som
holdes nu paa denne Tid, og holdt
flere Møder i mindre Byer, hvor
Komiteer er blevet organiseret for
at fremme Arbejdet med Undervis-
ning af Randskolebørn i Stolerne.
„Hil.“

Handelige Sødelere. Hav Ag-
telse for dig selv — hvad betyder
det? Det betyder, at du Gud, som
har givet os Livet, har be-

handlet os som intelligente Væ-
sener, der er Genstand for hans År-
lighed og Omhu i emineret Grad,
og har skænket os Udødelighed i
Jesus Kristus, saa bør vi ikke tæn-
ke laant om os selv, ikke heller hand-
le lavt eller smaasigt, men lade Guds
gode Gaver komme til Synne, hans
guddommelige Lov, leve i hans Et-
erselskabet — uden at angstes for,
hvad Mennefer mener om os, for
vi tilhører Guds Familie.

Kvinder i Stolen. Der er 495
kønlige County-Stole-Superin-
tender og 4 Stats-Stole-Superin-
tender i United States. I
Montana skal der være kun en
mandlig Stole-Superintendent i 30
Counties. Følgende Stortænder
har Kvinder i Stoletraadet: New
York, Chicago, Cleveland, San
Francisco, Milwaukee, Washington,
Indianapolis, St. Paul, Denver,
Columbus, Worcester, Grand Ra-
vids, Cambridge og Fall River.

Maskeføder har tilg. „The
Luth.“ været holdt i alle protestan-
tiske Depe af Tyskland, hvis Opgave
har været at formulere Protester
imod Rigsdagens Vedtagelse af jesu-
ittiske Lovforslag, støttet af Socialis-
terne, der fremte sammen med de
Klerikale (Pontius Pilatus og He-
rodes!). Der har været udtalt
stærkt Haab om, at det øverste Hus,
Reichsrædet, ikke vil godkende
Lovforslagene, men holde disse slue
Planmægters Indflydelse uden for
Landet.

Balkan-Freden.

Det er en sand Fornøjelse at fun-
ne medde om, at der er sluttet Fred
mellm Magterne paa Balkan-Hal-
søen.
En mærkelig Række af Begiven-
heder finder dermed sin Afslutning.
Der for saa Dage siden kom vi
til at lægge Mærke til et af de
mange Vildebe, som Dagbladene gi-
ver til Webjæ.
„Uncle Sam“ stod der og pegede
for Stormagterne i Europa paa
Balkanhalvøen som deres Skam.
Til Gengæld pegede Represen-
tanten for disse Magter for Uncle
Sam paa Mexico.
Dette Vildebe var skiftet til at
vække Røst og til at faa For-
stand af.

Hvor tilbøjelige har vi dog ikke
været her i Amerika til at be-
brejde de europæiske Stormagter,
at de i de drev Tyrken ud af Euro-
pa eller ordene Forholdene paa
Balkanhalvøen paa en tilfredsstillen-
de Maade.
Men sligt er saa meget lettere
at sige end at gøre. Det er altid
forholdsvist let at
teoriserer, ræsonerer og kritiserer, men
vanskeligt at praktisere.

Det har i lange Tider været let
at sige — og det har de store
europæiske Diplomater naturligvis
set saa klart som nogen — at For-
holdene i det europæiske Tyrki lod
meget tilbage at ønske.
Men hvem skulde forandre dem?
No, man har anset det som
selvfølgelig, at det baade skulde og fun-
de de europæiske Stormagter.
Og saa har man videre sagt, at
Karlagen til, at de ikke gjorde det,
var deres undbyrdes Skingjæ.
Det er slet ikke vor Agt at fri-
kende disse Magter for en saadan
Sag.

Men selv om de var blevet enige
om at tillivle Tyrken en Forderung
om Reform, eller noget sligt, hvem
garanterer, at han havde taget Gen-
syn dertil?
Retop i disse Dage synes det,
som han leverer Væb for det
modsatte.

Og i modsat Fald — var Tyr-
ken i Stand til at have gennem-
ført Reform eller til at have civili-
seret den blandede, uoplyste og bar-
barisk anlagte Befolkning?
Eller om de havde drevet Tyrken
ud af Europa — „what next“?
Nej, det staar ikke i Mennefers
eller Nationers Magt saadan med
Ratsting og straffe ind i et andet
Land og reformere Folk og For-
hold.

Krig! — Naah, vi haaber den,
og den er et Onde, men —
det synes netop, naar man betrag-
ter den Række af Begivenheder, som
her ligger for os, at Gud i sin Ver-
densretfærdighed benytter sig af Krig
som et Augustens Nis over Folk og
Forhold.

Det var først mellem Italien og
Tyrket, Krigen brød løs. Et vist
Blad derhjemme kaldte det be-
slutning denne Krig „Kædetaget“.
Efter at Tyrken har været
svækket i denne Krig, gav de alle-
rede Balkanmagter Tyrken et Ud-

der vortjent fattedes paa den danske
Nation, og som burde afvættens,
bare der var en Mulighed.
Disse Lænder findes her i alle
Afstigninger. En Del med held
Blod vil selvfølgelig have Krig,
og ikke hvilke før Solflaget vajer
over Klippebjergene. Det er un-
de Studenter og lignende Væb-
nere. Denne Klasse er lille og
uden Bægt; i alt har man endnu
ikke set nogen indflydelsesrig Mand
imellem dem. De holdt et „Maske-
møde“ i Lofya forleden, til hvil-
ten der med Kvæstere var ialt
om 47 Mennefer.

Den store Klasse er bedrevet, for-
di de følger det som et Slag i An-
sigtet, en Skamplet, de gerne vilde
undgaa, om der var nogen fredelig
Mulighed. Nogle af dem anser det
selvfølgelig for aldeles uretfærdigt
og absolut ukonkordt. Men der er
ikke saa faa, som kan sætte sig ind
i Amerikanernes Tankegang og som
er villig prøver paa at faa deres
Randsmand til at se det fra samme
Synspunkt. De ved at det er no-
le af de laveste, der er rejste til
Amerika, Mennefer, som end ikke
her i Japan vilde faa Lov til at
færdes som Eigemand mellem Folk
af den lavere Mellemklasse. De
ved ogsaa, at den Maade, hvorpaa
de lever i Amerika, ofte er skiftet
til at gøre dem til Genstand for
dub Foragt. At den økonomiske
Side af Sagen har sin Betænding,
overer de ikke, men det er mere den
moraliske og intellektuelle Side, som
de lægger Bægt paa.

Nogle skriver offentlig om denne
Sag; andre rejser rundt og holder
Foredrag. Lige i disse Dage har
vi haft en saadan Foredragsholder
her i Komamoto, som paa forfælle-
de Steder har fremst. Amerikaner-
nes Synspunkt. Han holder efter
Tidene paa, at der i Amerika er
tre store Partier: Protestanterne,
Katholikerne og Arbejdspartiet.
De sidste to har altid været Japan
sfiendlig, hvorimod Protestanterne
har været Japans fænde Ven og
optraadt som deres Forsvarer. Men
selv de finder det for Tiden van-
neligt at holde deres tidligere Stillin-
gaa Grund af at Japannerne i A-
merika virkelig staa saa lavt, socialt,
intellektuelt og moralisk, at det er en
Umulighed at behandle dem som
Eigemand. De andre Partier kan
med Rette arbejde imod Japanneres
Rigetillæse.

Brev fra Japan.

Mr. 46.
Tre Breve om Sygdom kunde
finnes mere end nok. Denne Gang
bliver det ogsaa fun et Ord i For-
bindelse. I mere egne hjem har
vi været forfækkede for hvære
Sygdomme. I Kurume har Mrs.
Nielsen været fire nogle Dage, og
jeg var ligeledes „under Vejret“ det
bedste af et Par Uger herude i A-
mamoto. Tilfældene var næsten
ens, saa vi antog at det var vist en
Slaas Influenza. Det viste sig el-
lers som akut Mavekatarrh med
meget slumme Smertor i Bine.
Nu er vi voksne dog alle røffe; den
begyndende Sommer gør os noget
sløve, men ellers fejler vi intet.

derimod, som i Kar fulgte 12 Kar,
har dog faaet en noget værre Syg-
dom at trækkes med. Vægerne kan
ikke gøre noget med dem, men der er
dog Haab om fuld Helbredelse med
Tiden. Det er en lille Smule, der
har fat sig fast i Leveren, Distomum
hepaticum er dens latinske Navn.
I Bøsten er det meget sjælden, at
Mennefer angribes af den, hvori-
mod den er almindelig paa sine
Steder i Jaar.

I Japan er den meget alminde-
lig paa en tre, fire meget forfælle-
de Steder. Komamoto er en af dem,
en anden er Kurume; de andre to er
Osagami (nær Kobe) og Senbai
(langt nord for Lofya). Her i
Komamoto er det gaet som saa of-
te i lignende Tilfælde at Været og
Gæst lidt efter lidt kommer bedre
ud af det med hinanden. Tilværel-
sens Ene indtætt.

Jeg saa faaledes Leveren af en
Mand, der var død af Kæft; ingen
hadde haft Anelse om, at han ogsaa
hadde haft disse „Tommede“ Emul-
tere, og dog var der i Hundredevis
af dem; Leveren var bleven en hel
Del større og haardere end sædvan-
lig, og paa hvert Sted, hvor disse
Smulterer sad, saa det ud som
en grim Vold.

Relie har ikke saadan en For-
historie, saa de er undertiden ret flæm-
me ved hende. Det viser sig ved
stærk Opstilling, hovedpine og al-
mindelig Ubehagelighed. Dite er
der slet ingen Appetit for saa et Sjæ-
bist efter at blive til den graabigste
Hungers. I den senere Tid har hun
dog sølt sig en Del bedre, og Anfæle-
ne har været færre. Da de ikke kan
formere sig i det menneskelige Re-
gime er der Haab om, at de med Ti-
den vil uddes. Det gælder derfor
om at pøse, at der ikke bliver nogen
Rattilsførel.

„Rigen“
mellm Japan og Amerika, har I
været læst meget om. Sear's
Kviter har et slem Ansvor. De
har i den senere Tid søt en hel Del
til Løns, som er det pure Op-
spind fra Begyndelse til Ende, men
som synes at have været direkte
møntet paa at sætte ondt Blod.
Jeg skal ikke her prøve paa at
diskutere Californiaragen. At den
har to Sider kan jeg meget godt se.
Det kan en stor Del af Japannerne
ogsaa. At en Del af Californierne
fun ser den ene er vel „Ie saa na-
turligt som en af hel Del af Ja-
panerne slet ikke kan se den. Men
— sæt nu, at det var Danmark!
Der vilde vist blive lige saa mange
Meninger der, som vi nu har her.

Nogle vilde blive glade ved at her
blev sat en Bom for den usædvan-
lige Lørdag. Andre vilde ærgre
sig, fordi de vilde afsted. Ater
andre vilde søle det hele som en stor
Uretfærdighed, som en Skamplet.

der vortjent fattedes paa den danske
Nation, og som burde afvættens,
bare der var en Mulighed.
Disse Lænder findes her i alle
Afstigninger. En Del med held
Blod vil selvfølgelig have Krig,
og ikke hvilke før Solflaget vajer
over Klippebjergene. Det er un-
de Studenter og lignende Væb-
nere. Denne Klasse er lille og
uden Bægt; i alt har man endnu
ikke set nogen indflydelsesrig Mand
imellem dem. De holdt et „Maske-
møde“ i Lofya forleden, til hvil-
ten der med Kvæstere var ialt
om 47 Mennefer.

Den store Klasse er bedrevet, for-
di de følger det som et Slag i An-
sigtet, en Skamplet, de gerne vilde
undgaa, om der var nogen fredelig
Mulighed. Nogle af dem anser det
selvfølgelig for aldeles uretfærdigt
og absolut ukonkordt. Men der er
ikke saa faa, som kan sætte sig ind
i Amerikanernes Tankegang og som
er villig prøver paa at faa deres
Randsmand til at se det fra samme
Synspunkt. De ved at det er no-
le af de laveste, der er rejste til
Amerika, Mennefer, som end ikke
her i Japan vilde faa Lov til at
færdes som Eigemand mellem Folk
af den lavere Mellemklasse. De
ved ogsaa, at den Maade, hvorpaa
de lever i Amerika, ofte er skiftet
til at gøre dem til Genstand for
dub Foragt. At den økonomiske
Side af Sagen har sin Betænding,
overer de ikke, men det er mere den
moraliske og intellektuelle Side, som
de lægger Bægt paa.

Nogle skriver offentlig om denne
Sag; andre rejser rundt og holder
Foredrag. Lige i disse Dage har
vi haft en saadan Foredragsholder
her i Komamoto, som paa forfælle-
de Steder har fremst. Amerikaner-
nes Synspunkt. Han holder efter
Tidene paa, at der i Amerika er
tre store Partier: Protestanterne,
Katholikerne og Arbejdspartiet.
De sidste to har altid været Japan
sfiendlig, hvorimod Protestanterne
har været Japans fænde Ven og
optraadt som deres Forsvarer. Men
selv de finder det for Tiden van-
neligt at holde deres tidligere Stillin-
gaa Grund af at Japannerne i A-
merika virkelig staa saa lavt, socialt,
intellektuelt og moralisk, at det er en
Umulighed at behandle dem som
Eigemand. De andre Partier kan
med Rette arbejde imod Japanneres
Rigetillæse.

Brev fra Japan.

Mr. 46.
Tre Breve om Sygdom kunde
finnes mere end nok. Denne Gang
bliver det ogsaa fun et Ord i For-
bindelse. I mere egne hjem har
vi været forfækkede for hvære
Sygdomme. I Kurume har Mrs.
Nielsen været fire nogle Dage, og
jeg var ligeledes „under Vejret“ det
bedste af et Par Uger herude i A-
mamoto. Tilfældene var næsten
ens, saa vi antog at det var vist en
Slaas Influenza. Det viste sig el-
lers som akut Mavekatarrh med
meget slumme Smertor i Bine.
Nu er vi voksne dog alle røffe; den
begyndende Sommer gør os noget
sløve, men ellers fejler vi intet.

derimod, som i Kar fulgte 12 Kar,
har dog faaet en noget værre Syg-
dom at trækkes med. Vægerne kan
ikke gøre noget med dem, men der er
dog Haab om fuld Helbredelse med
Tiden. Det er en lille Smule, der
har fat sig fast i Leveren, Distomum
hepaticum er dens latinske Navn.
I Bøsten er det meget sjælden, at
Mennefer angribes af den, hvori-
mod den er almindelig paa sine
Steder i Jaar.

I Japan er den meget alminde-
lig paa en tre, fire meget forfælle-
de Steder. Komamoto er en af dem,
en anden er Kurume; de andre to er
Osagami (nær Kobe) og Senbai
(langt nord for Lofya). Her i
Komamoto er det gaet som saa of-
te i lignende Tilfælde at Været og
Gæst lidt efter lidt kommer bedre
ud af det med hinanden. Tilværel-
sens Ene indtætt.

Jeg saa faaledes Leveren af en
Mand, der var død af Kæft; ingen
hadde haft Anelse om, at han ogsaa
hadde haft disse „Tommede“ Emul-
tere, og dog var der i Hundredevis
af dem; Leveren var bleven en hel
Del større og haardere end sædvan-
lig, og paa hvert Sted, hvor disse
Smulterer sad, saa det ud som
en grim Vold.

Relie har ikke saadan en For-
historie, saa de er undertiden ret flæm-
me ved hende. Det viser sig ved
stærk Opstilling, hovedpine og al-
mindelig Ubehagelighed. Dite er
der slet ingen Appetit for saa et Sjæ-
bist efter at blive til den graabigste
Hungers. I den senere Tid har hun
dog sølt sig en Del bedre, og Anfæle-
ne har været færre. Da de ikke kan
formere sig i det menneskelige Re-
gime er der Haab om, at de med Ti-
den vil uddes. Det gælder derfor
om at pøse, at der ikke bliver nogen
Rattilsførel.

„Rigen“
mellm Japan og Amerika, har I
været læst meget om. Sear's
Kviter har et slem Ansvor. De
har i den senere Tid søt en hel Del
til Løns, som er det pure Op-
spind fra Begyndelse til Ende, men
som synes at have været direkte
møntet paa at sætte ondt Blod.
Jeg skal ikke her prøve paa at
diskutere Californiaragen. At den
har to Sider kan jeg meget godt se.
Det kan en stor Del af Japannerne
ogsaa. At en Del af Californierne
fun ser den ene er vel „Ie saa na-
turligt som en af hel Del af Ja-
panerne slet ikke kan se den. Men
— sæt nu, at det var Danmark!
Der vilde vist blive lige saa mange
Meninger der, som vi nu har her.

Nogle vilde blive glade ved at her
blev sat en Bom for den usædvan-
lige Lørdag. Andre vilde ærgre
sig, fordi de vilde afsted. Ater
andre vilde søle det hele som en stor
Uretfærdighed, som en Skamplet.

Jeg har bedt om dem før, men
maaffe ingen saa det. De vilde være
meget velkomne. Af de Unge-Blad
mangler jeg ogsaa to Nummer: Jan.
1911 og Jan. for i Kar. Af Væne-
bladet vilde Værene være meget
glade ved at kunne faa Nr. 28
(14. Juli) Nr. 32 (11. Aug.)
Nr. 34 (25. Aug.) alle fra i Fjor.
Det var ellers Tanke at have
sendt en Del flere Breve denne
Gang, men der er ikke Tid. Om
en Uges Tid skal vi til Kariawaga,
saa skal jeg atter skrive, haaber jeg
da.

Med de hjerteligste Hilsener fra
os herude til hele Væstefreden med
Snifet om, at vi bare indelut-
tede i eder Forsømmer og eders År-
lighed, saa vi maa kunne vedblive
med at gøre Herrens Gerning her
i dette Land.
Eders Ibsending
J. M. T. Wintker.
Komamoto, Japan.

Blev af Livets Væverstykke

(Af X.)

I Kent i England, omfr. 65 Mil
sydvest for London, ved Doverstræ-
dets Høst, ligger en lille Vo, Hute
(Angelskaffig for: Havn), som ikke
er mærkelig ved stort andet end hvad
her skal nævnes. I Væns algamle
Kirke findes under Koret en meget
sjælden Samling Oldgæder, det vil
sige Væverstykke, der vilde
mange bærer Spor af frøgtelige
Sug paa langs og Kreds. Denne
Væve Kranier siges at være sam-
let fra et Slag, der omfr. 1000
udfæmpedes mellem Engelle
og Danke. Efter Folkemunde til-
hørte alle disse mærkede Staller
faldne Danke. — Nærmejt trolig
er imidlertid dog vel, at ogsaa Eng-
land har leveret sin gode Andel
til Dingen, idet jo hin Tids Dan-
ske var mere berømt for at kunne
gøre end modtage slige Sug. Og
hvo ved — maaffe din og min
Tip-Tip, etc., Odsærs Stalpe
hvilur med i hin Dags Hjærnefrin.

Der har vi nu eet Omraade,
hvor Tiden er gaet tilbage. For-
dum frævedes der Karle med Vød
i Bringen og Jernmuller i A-
men til at udfæmpe et Slag.
Nu kan selv den usleste Svørling,
blot han kan sigte med en Nifel,
paa lang Afstand gøre det sikker af
med den første, modligte Startod-
der. Det er Tilbagegang.

Det er vel oftest lettere at stille
Gaader end at løse dem. — Men
overvej nu engang, hvad det er,
som den fattige har, som den rige
suffer sig, som Onieren giver bort,
og som Edelanden sparer paa?

Da Roosevelt var undervejs paa
sin Jagtrejse til Afrika, sendte den
tøffe Kæjser ham dette Ikoniske
Telegram: „Behimself!“ Bil-
helm, R. et J.“ — De amerik-
ske Avismand til selvfølgelig Regle
i Næheden, og faaledes tybede de
Nummerne: „White man's hell —
rotten and indigestible.“

Alligevel kom jo dog Roosevelt
levende tilbage. Men dette forfælle-
rede de amerikanske Avismand sim-
pelthen faaledes, at de toende Gan-
ge, han var i virkelig Vissjære,
nemlig da en Løve og en Genhjer-
ning gif Lø på ham, viste han
blot Tænder ad de vilde Væstier,
strafs skuldede de af med Salen
mellm Væne. Her var de lever-
de.

Spren Kirkegaard var og er be-
kendt ved meget udmærket, tillige
da ogsaa ved sine bidende, hvas-
se Evar. — Saaledes var der en
gang en Disputas, hvor en ung
Lærd søgte at erhverve Doktorgra-
den. Mandt de opponerende var
ogsaa den unge Mandt egen For-
drer. — Paa Vejen hjem blev Kir-
kegaard spurgt, hvad han syntes
om Forestillingen. „Hæderen og
Spennen var mægt — Manden der-
imod manglede“, svarede Filoso-
fen.

To ældre Slesvigere vandrer ad
Vejen. Der møder de Præstien, som
i sin magelige Karm sufer dem
forbi. Da faldt følgende Ord:
„Ja, der sjer han, æ Præst,
han har goet Nav.“
„Ja, de fund' æ aa ha va'n.“
„Vofor bløv du et saa idt, f'n“?
„Æ va for dum.“

I amerikansk Folkeliv findes bl.
a. et kurios „point of honor“. —
Det tillades ingen at tage Værelse
ind vedkommendes egen Husfr.
Man vil minde, at den russiske
Forsatter, Maxim Gorki, blev bort-

vi fra et stort Hotel, fordi han
gik rolig ifred sit eget og det
Fruentimbers Navn, han saa og
had omkring dem. — Men om For-
labellet Vej, den stærer ikke, Gran-
berg! — Gæde Gorki derimod brugt
et sig for Landens Etik og Brug
og skrevet Dr. og Fru Gorki, da
hadde ikke en Hund hærjet ad ham.
For saadan er Manden nu her til
Lands.

Dog — nu er der nogle urolige
Gemytter, der agiterer for at dan-
ne en ny Lov, at alle, alle, som
indskrifer sig som Mand og Kvinne,
ogsaa virkelig derefter skal være
faaledes at anse for Loven, at al-
faa den simple Indbrullering i So-
keltets Register er loelig Væle,
hvor haade Præst og Vægn, Dom-
mer og Striver, Væger og Smed
er overfældigjorte, affærdigede med
et Vænefæst. Man maa ellers not
spørges: „Can you beat it?“

Den sidste Snes Kar kan vidne
om mange og store Fremfærd paa
mangfoldige Omraader, dette haade
de i Politikken, Forretningssliv og
Samfundsliv.

Vore ældre danske Præstier, der
inden længe staa for Afstigning,
fra tale med om mangt og meget
fra tidligere Dages Forhold og
Opførelser, som de yngre vel haade
de kan se og græde over, men som
i hine Dage herte med til de Virke-
ligheder og Bankefælder, som fun
langsomt overvindes. Men de al-
dre Præstier fortjener vissefelig en
stor Tak for deres taalomme, fej-
le Udholdenhed. Haade der været
mindre af Gæstgæmmer i dem, vidde
mangen blomstrende kirkelig Vir-
ksomhed ikke haat Eksistens nu. De
maatte lide by taale, at Sagen
kunde leve og vokse. De har sendt
og kan vidne om mangen rørende
Tildragelse, mange gladelige Opfø-
relser; men ogsaa mangen vidlig
Anedote kan fristes frem, naar de
kommer i det Hjerne. Vt her til en
saadan. Tillæselse til Viderefortæl-
ling er ikke indhentet, men vedkom-
mende Præst vil sikkert ikke gøre
Indberetninger.

Præsten var efter en lang og
haard Strabadss naaet frem til et
enfontt hjem paa den ensomme
Prærie. Forplejning for han selv
og Heste tilfødtes beredvilligt. Ro-
nen togte og brøfede af Sufets For-
raad. Og den gode Villie var af
stærke Dimensioner end — end Ken-
lighed. Men under saadanne Om-
stændigheder maa man simpelthen
truffe et Sjæ til.

Nu, vor Præst havde badeit An-
siget og Gaader og sad og nød sin
veltjente Hvile, medens Maaltidet
var under Tilberedelse. Som han
nu sad der, gled hans Blik gennem
Strækken ved den halvaabne Dør
ud i Skoven, hvor han overværedede
en højst interessant Operation —
en Foretælle, der fik hans Num-
ter til at foruble og gære, medens dog
fontidig hans Mave ivrigt prote-
sterede. — Ronen var i Jærd med
at ville udfogte Vg. Hendes Nig-
ge maa vel ikke have været netop
belt rene; thi hun skottede fra
Væggene til Jængrene, fra disse
igen til Væggene, og kom til det Re-
sultat, at Væggene var upræsent-
le. Men aldrig raadvid, Morfille!

Sun tog nu Væggene et for eet i
Mindet, og idet de gled ud, fneb
hun Væberne lamveligt til, saa
Fingermarkerne kunde stures af i
Gennemarteren, idet hun holdt en
Zallerken under at fange dem paa,
at hun ikke mere stude herede dem,
for de som paa Vordet for — hm —
for æ Præst.

Om Præsten da saa ogsaa virke-
lig huffte de Væ? Ja, derover la-
der vi Tavshedens Stær hvile.

Eugene B. Debs.

„Danfkeren“ takkes herved for
Evaert angaaende Debs' Gørdling.
Dog er der en Bemærkning, jeg
maa anholde, ikke for min Skyld,
men for E. B. Debs. „Danfkeren“
siger Debs) „gør Væsen“. Det er
netop, hvad Debs ikke plejer at
gøre, og det er en Skam at beskjede
ham derfor. Her en lille Historie:
I 1884 var Debs City Clerk i Ter-
re Haute, Indiana. Hans Løn var
\$5,000 om Aaret. Da han ikke
draf, hvillede eller flottede sine
Vænge og og alligevel altid var
„kort“, blev det underagt, hvad
han gjorde ved dem. Der fandtes
ud, at han skulde modtage Være-
ne fra „The red light district“,
men nægtede at modtage dem og i
Stedet betale Vængene ud af sin
egen Løna. Svurgt hvorfors, svarede
han: „Fortæl mig ikke, at der
er en falsk Kvinde i Amerika. Vore
ulovlige Søstre er ikke faldne,
de er Kvinder, som Dagens brutale
Konturerefæls har fnaet ned og
traadt paa. Men de er ikke fal-
ne.“ — Set ud fra Debs' Syn-
punkt i 1884 er hans Gørdling i
1913 let forklarlig, han gjorde det
ikke for at „gøre Væsen“. Og naar
ved Underføgelserne af Forholdene
i Stien det godgjordes, at en be-
stemt Kirkes højeste Vistov i Sta-
den var den kontrollerende „Share-
holder“ i en Mølle, hvor unge Vi-
ger sit Sultelen, og flere andre
høje gejstlige har Vistov vist og her,
ja, hvad skal man saa sige til
Svørgsmaalet: Hvad vilde Kristus
gøre? En god Del af Præstene i
Væstmelle af os Social-Demokra-
ter talder os alle Fanatikere,
Hjemløshere, Fornægtere og me-
get andet. Mange Socialister siger,
Præstene har ikke noget med Kritis-
kære at gøre. Det er i og for sig
et underligt Forhold, og jeg vil
ønske, at Præstier og Social-Demokra-
ter maa komme mere og mere
i Berøring med hinanden og derved
gnaibe Knuderne af hvarandre, for
i social Retning er deres Grund-
lære vælles. — Det Udskip, der vor
sendt „Danfkeren“, var ikke af no-
get Socialist-Blad, der „gjorde Væ-
sen“, men af